

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a dr. Németh László ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek a Gergelyné Dr. Ványi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: Gergelyné dr. Ványi Rozália ügyvéd által képviselt **alperes neve** alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2007. június 13. napján kelt 21.P.21.294/2005/37. számú ítélete ellen a felperes 2007. június 28. napján 38. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 210.420 (kettőszáztízezer-négyszázhusz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az adóhatóság felhívására, az ott írt időben és módon 300.600 (háromszázezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes eredetileg 2003. július 10. napján előterjesztett, utóbb módosított keresetében a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvény (Bt.) 37. §-a, 38. § (4) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését bányakár címén 5.010.000 Ft megfizetésére. Előadta, hogy az alperes bányatevékenysége folytán az ingatlanát körülvevő kerítés eltűnt, az ingatlanon lévő könnyűszerkezetes épület megsemmisült, a felperes ott tárolt anyagai eltűntek, a gyümölcsfákat kivágták. A vezeték feletti földet átmozgatták, de nem egyengették el, a földfelszín eredeti állapotát nem állították helyre. A 2004. január 26. napján előterjesztett iratban már azt adta elő, hogy az ingatlanon egy kb. 25 m² alapterületű alápincézett téglalapépítésű épület állt. A vezetékfektetési munkálatok miatt a betonszerkezetű kerítés részben elbontásra került. A munkálatok befejezését követően az épületet a benne található

gépalkatrészekkel, a kerítés elemeit a környéken lakók elbontották, ugyanis az épület és a telek őrzését nem lehetett megoldani. Az 5.010.000 Ft-on belül 160.000 Ft-ban jelölte meg a zöldkár, 1.000.000 Ft-ban az elbontott épület, 3.050.000 Ft-ban a kerítés értékét, 800.000 Ft-ot rekultivációs költségként érvényesített. Állította, hogy az ingatlan rendeltetésszerű használatát a vezeték szinte teljes mértékben megszüntette. 1999. január 1. napjától érvényesített késedelmi kamatot.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes ingatlana a vezeték építésének megkezdésekor bekerítetlen volt és parlagon hagyott, azon építmény nem állt, csak korábbi épületbontásból származó betontörmelék maradványa, gyümölcsfák sem voltak. Az építkezés befejezésekor a terület helyreállítása szakszerűen megtörtént. Az új távvezeték biztonsági övezete 258 m² területet érint, melyből 213 m²-re már be volt jegyezve az alperes javára az ingatlan-nyilvántartásba bányaszolgálat. A közigazgatási határozattal megállapított bányaszolgalmi jogalapítás 45 m² területet érintett. A közigazgatási eljárásban beszerzett szakértői vélemény a földterület becsült forgalmi értékét 5.000 Ft/m²-ben határozta meg. A bányaszolgalmi jog alapításáért a 45 m² területre a forgalmi érték 25 %-ának megfelelő kártalanítást, a már bejegyzett bányaszolgalmi jog kiterjesztéséért 213 m² területre a forgalmi érték 15 %-ának megfelelő kártalanítást állapított meg, melyet az alperes szakszerűnek és aggálytalannak minősített. A kártalanítás összege megállapításakor értékelésre került az a tény, hogy a korlátozások az ingatlan szántókénti művelésében a rendeltetésszerű használatot nem akadályozzák, szántó és konyhakerti növénytermesztés a biztonsági övezetben is akadálytalanul folytatható. Állította, hogy a vezetéklétesítés előkészítése és megvalósítása során a reá irányadó jogszabályoknak megfelelően járt el. Az egyes kárelemek tekintetében előadta, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy 160.000 Ft-os zöldkár érte, ezen belül, hogy a vezeték-elhelyezési munkálatok megkezdésekor az ingatlanon milyen gyümölcsfák voltak, milyen korúak és értékűek, továbbá azt, hogy azokat az alperes vagy az általa megbízott kivitelező vágta ki. Az 1.000.000 Ft-os épületkár tekintetében jelezte, hogy az épület létesítésének tényét a vonatkozó hatósági (építési, használatbavételi, fennmaradási) engedélyekkel kell igazolni, és azt is bizonyítani kell, hogy ha a vezeték-elhelyezési munkálatok megkezdésekor az ingatlanon épület állt, azt az alperes vagy az általa megbízott kivitelező bontotta el. A kerítésben bekövetkezett 3.050.000 Ft kár esetén is ez utóbbit kell bizonyítani azon túl, hogy a betonszerkezetű kerítés létesítése is bizonyítandó. Vitatta tehát a bányakár iránti keresetnek mind a jogalapját, mind az összegszerűségét. Jelezte, hogy a felperes a gázvezeték rekultivációs kivitelezési munkáinak átadás-átvételét követő másfél év után jelezte először a felépítmény, a kerítés tönkretételét a gyümölcsfák kivágását.

A Pest Megyei Bíróság 2007. június 13. napján meghozott 21.P.21.294/2005/37. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 420.840 Ft perköltséget, az államnak külön felhívásra 300.600 Ft eljárási illetéket.

Abból kiindulva, hogy a felperes követelését arra a tényállásra alapozta, miszerint a tulajdonát képező ingatlanon a gázvezeték lefektetése során az alperes kárt okozott, a felperes által felhívott Bt. 37. § (1), (2), (3), (5), bekezdése és 49. § 4. pontja keretei között vizsgálta a keresetet. Megállapította, hogy a szénhidrogén-szállítóvezeték létesítése és üzemeltetése nem szerepel a Bt. 49. § 4. pontjában megjelölt fogalom-meghatározások között, ezért az ilyen jellegű tevékenység nem minősül bányászatinak, és így a felperes által érvényesítendő kár nem felel meg a Bt. 37. § (2) bekezdésében foglaltaknak, vagyis nem bányakár. A felperes a kártérítési igényét mindazonáltal a Ptk. 339. §-a alapján érvényesítheti. A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperes kötelezettsége volt az alperes károkozó, jogellenes magatartásának, az azzal összefüggésben a felperesnél keletkezett kárnak és ez utóbbi mértékének bizonyítása. Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy teljesítette a Pp. 3. § (3) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettségét benne a bizonyítás elmulasztásával kapcsolatos a Pp. 141. § (1) és (6) bekezdésében írt jogkövetkezményekről. E körben az általa megadotthoz képest további határidő biztosítását nem tartotta indokoltnak, mert a felperesnek elég idő állt rendelkezésre az indítványai előterjesztésére.

Az elsőfokú ítélet utalt a felperes személyes előadására, miszerint a perbeli ingatlant 1992-93. óta birtokolta. Rögzítette, hogy a csatolt iratok alapján megállapítható: az alperes hozzájárult az ingatlan bekerítéséhez, azonban a biztonsági övezetben nem engedélyezett betonozási munkát. Mivel a vezeték az ingatlanon keresztül ment - két oldalát is érintette - a felperes azt teljes egészében 50 cm-es beton alapú kerítéssel nem keríthette körbe. A kerítés létesítéséhez úgy járultak hozzá, ha a felperes a kapukhoz az alperesnek kulcsot bocsát rendelkezésre. Nem volt arra adat, hogy a felperes e kötelezettséget teljesítette volna. A felperes előadásából is következett, hogy az ingatlanon lévő épület hatósági engedély nélkül épült. A felperes azt sem tudta bizonyítani, hogy az épület helyét az alperessel egyeztetette volna. Ezért az elsőfokú bíróság az építkezések tekintetében, amennyiben megtörténtek, a felperes felróható magatartását állapította meg, mert nem a hatósági előírások és az alperes által megjelölt feltételek szerint járt el, illetve ezt nem igazolta. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 4. § (4) bekezdését hívta fel, vagyis hogy saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján nem tudta megállapítani a károkozás előtti felperesi vagyon mértékét, vagyis a perbeli ingatlannak az alperes megjelölt károkozó magatartása előtti állapotát. Az építményeket illetően utalt a felperes ellentmondó előadásaira. A Pest Megyei Bíróság Közigazgatási Kollégiuma előtt 7.K.26.685/2003. szám alatt előterjesztett keresetlevelében egy könnyűszerkezetes épületről tett előadást, a későbbiekben pedig már téglalapú épületre. A felperes bár azt adta elő, hogy az építkezés 3 hónapig tartott és 4-5 ember dolgozott rajta, a kivitelezők személyéről nem tudott egyértelműen nyilatkozni (15. sorszámú jkv. 2-3. oldal), utóbb előállított két tanút a kivitelezés munkáira, akik azt adták elő, hogy az építkezés közel egy évig tartott és hárman dolgoztak ott (31. sorszámú jkv. 5. és 6. oldal). E két tanú vallomását a közvetlenség elve alapján

illetve, minthogy a felperessel ellentétes előadást tartalmaztak, az elsőfokú bíróság nem tekintette tárgyilagossá, azokat nem fogadta el. A felperes által csatolt fényképfelvételeket sem minősítette alkalmasnak a kár bizonyítására, mert azok alapján az ingatlan, az építmények és a gyümölcsfák nem voltak beazonosíthatók. A felperes az építkezés számláit sem csatolta, vagyis a kiadásait nem igazolta. A felperes utóbb "A. J." tanúkénti kihallgatására vonatkozó indítványát nem tartotta fenn, jóllehet őt a kerítés anyagának beszerzésére kérte nyilatkoztatni. A felperes által indítványozott szakértői bizonyítás nem lett volna alkalmas az alperesi tevékenység előtti felperesi vagyonkör megállapítására, mert ez az elsőfokú bíróság szerint nem szakkérdés. "F. J." és "K. I. F." vallomása alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a gázvezeték kivitelezésekor az ingatlanon a felperes által megjelölt építmények nem voltak. A szakértői bizonyítást azért is mellőzte, mert a felperesi kár - a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés - a meglévő és bizonyított vagyonhoz képest állapítható meg, és ennek a körét a rendelkezésre álló adatok alapján az elsőfokú bíróság nem tudta meghatározni. Az alperesi károkozó magatartás előtti felperesi vagyon és ebből levezethetően az abban bekövetkezett értékcsökkenés hiányában a felperes vagyoni kára nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a felperesi hivatkozást sem, hogy az alperes károkozó magatartása jogellenes lett volna. A felperes által megjelölt vagyoni értékcsökkenést nem az alperes okozta, annak csak közvetett oka az alperes tevékenysége, hiszen a felperes maga is azt nyilatkozta, hogy az ingatlanon lévő dolgokat mások hordták szét (31. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal).

A Ptk. 196. §-ában foglaltakra való hivatkozást az elsőfokú bíróság irrelevánsnak tartotta, minthogy a felperes a Bt. 38. §-a értelmében köteles volt túrni az alperes tevékenységét. Az alperes a Ptk. 108. § (1) bekezdésében szabályozott közérdekű használati joggal rendelkezik, ezért a felelős őrzés feltételei hiányoznak. Ugyanez irányadó a Ptk. 193. §-ára is.

Az alperes jogellenes károkozó magatartása hiányában a Ptk. 99. §-a érvényesül, vagyis a tulajdonos viseli a dologgal járó terheket és a dologban beállott azt a kárt, aminek megtérítésére senkit sem lehet kötelezni. A tulajdonos terhe a dolog megsemmisülése vagy megrongálódása, ha károkozó felelősséget nem sikerül megállapítani. Mivel pedig a felperes az őt ért kárt, az alperes károkozó jogellenes magatartását és kettő közötti okozati összefüggést nem tudta bizonyítani, az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, mely tartalmazta az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték összegét és az alperesnek járó általános forgalmi adót is magában foglaló ügyvédi munkadíjat. Ez utóbbit az alperes és képviselője között létrejött és csatolt megbízási szerződés szerint állapította meg utalva a 32/2003. (VII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára.

A felperes fellebbezésében - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte, mert a tényállást nem tisztázta kellően, nem hallgatott meg tanúkat, akik a felperest ért kár jogalapját - a kárt, és a kárnak az alperes közreműködésével okozati összefüggését - igazolni tudták volna. A tanúk a kár összegszerűségére is tudtak volna nyilatkozni. Határidő vállalásával további tanúkat jelenthetett volna be a tárgyalás berekesztése előtt, azonban kérelmét az elsőfokú bíróság elutasította. Az alperes - akinek a megállapodásuk értelmében az ingatlanra bejárási lehetősége volt -, a felperes tartós külföldi távolléte alatt nem vette felelős őrzésbe az ingatlant, a rajta lévő ingóságokat, és emiatt érte a felperest milliós nagyságrendű kár, melyet fényképfelvételekkel igazolt, de további tanúk is alá tudnák támasztani követelése megalapozottságát. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az új eljárás lefolytatására irányuló indítványát elutasítaná, követelését 510.000 Ft-ra és ennek 1999. január 1. napjától számított törvényes kamataira leszállította. Ezt épületkárként jelölte meg. Az alperes javára megítélt 420.840 Ft perköltséget túlzottnak minősítette, annak mérséklését kérte a másodfokú bíróság megítélése szerinti mértékre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte perköltségigényt érvényesítve. Indokolatlannak minősítette az ítélet hatályon kívül helyezését. Az elsőfokú bíróság a felperesnek megfelelő tájékoztatást adott és határidő tűzésével felhívta a bizonyítási indítványai előterjesztésére. A felperes előterjesztett bizonyítási indítványait a szükséghez képest teljesítette, és nem volt indokolt az utolsó tárgyaláson az esetleges további határidő biztosítása sem. Az 510.000 Ft-ban fenntartott másodlagos fellebbezési kérelem körében a jogalapra vonatkozó eredeti észrevételét tartotta fenn.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak a felperes fellebbezése folytán nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

A felperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult. Mivel az elsőfokú eljárást illetően nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, ami a Pp. 252. § (1) vagy (2) bekezdése alkalmazását indokoltá tenné, és illet a másodfokú bíróság sem észlelt, a hatályon kívül helyezés indoka csak a Pp. 252. § (3) bekezdése lehet. Eszerint ha a bizonyítási eljárásnak nagy terjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges, anélkül azonban, hogy az (1) és (2) bekezdésben foglalt feltételek fennállanak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - mindenkor a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között - hatályon kívül helyezheti, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasíthatja.

Az elsőfokú bíróság a 2006. július 6. napján megtartott tárgyaláson eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében szabályozott tájékoztatási kötelezettségének (15. sorszámú jegyzőkönyv). E szerint a felperest terhelte az alperes jogellenes károkozó magatartása, az azzal okozati összefüggésben keletkezett kár és annak mértéke bizonyítása. A felperes ezt megelőzően csak "A. J." tanúkenti kihallgatását kérte, mert nevezett az ingatlant a munkálatok megkezdése előtt a felperestől bérbe kívánta venni, illetve a felperes a kerítés anyagát tőle vásárolta. A felperes a tájékoztatás után határidőt kért bizonyítási indítványai előterjesztésére és addig a már megnevezett tanú meghallgatását nem kérte. Az elsőfokú bíróság 60 napos határidőt engedélyezett a felperesnek az indítványai előterjesztésére. Miután a felhívásban közölt határidő eredménytelenül telt el, az elsőfokú bíróság 2006. szeptember 8. napján meghozott 21. sorszámú végzésével ismét 60 napos határidőt biztosítva hívta fel a felperest a bizonyítási indítványai előterjesztésére. A felperes a határidő alatt bizonyítási indítványt nem tett, az eljárás szünetelését indítványozta. Mivel ehhez az alperes nem csatlakozott, a 28. sorszámú végzés 2006. december 12. napján most már 8 napos határidővel kötelezte a felperest a 15. sorszámú jegyzőkönyvben írt felhívás teljesítésére. A felperes végül 2007. január 17. napján terjesztette elő azt az iratot, amelyben "P. J.", "P. Z." és "J. J." tanúkenti kihallgatását kérte vállalva a tanúk előállítását. Az első két tanú előállítása megtörtént, őket az elsőfokú bíróság 2007. január 23. napján kihallgatta. A tanúk a felépítmény és a kerítés létesítésének körülményeiről nyilatkoztak. E tárgyaláson a felperes újra előterjesztette "A. J." kihallgatására vonatkozó indítványát. A 2007. június 5. napján megtartott tárgyaláson - miután az elsőfokú bíróság a tárgyalás berekesztésére figyelmeztetett - a felperes további 15 napos határidőt kért a kárra vonatkozó bizonyítási indítvány tekintetében. Az elsőfokú bíróság ezt az indítványt már nem teljesítette. Megjegyzendő, hogy a felperes a korábbiakban igazságügyi szakértőt kért annak megállapítására, milyen mértékben csökkent az ingatlan forgalmi értéke a korlátozások miatt, illetve a gyümölcsfák értéke megállapítására is volt indítványa (31. sorszámú jegyzőkönyv).

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítás lefolytatására köteles. A Pp. 3. § (4) bekezdése értelmében a bíróság a bizonyítási indítványhoz, illetve a bizonyítást elrendelő határozatához nincs kötve. A bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. A bíróság a bizonyítás elrendelését mellőzni köteles, ha a bizonyítási indítványt a fél neki felróható okból elkésetten, vagy egyébként a jóhiszemű pervittel össze nem egyeztethető módon terjeszti elő, kivéve, ha a törvény eltérően rendelkezik.

A felperes előterjesztett bizonyítási indítványai az őt ért kárra vonatkoztak. Az elsőfokú bíróság e körben a bizonyítást részben lefolytatta, részben szükségtelennek minősítette, és ezért nem foganatosította. Ez utóbbi állásponttal a másodfokú bíróság egyetért a később kifejtendők szerint. A szükségtelen bizonyítás lefolytatása nem feladata a bíróságnak, de azt meg kell jegyezni, hogy a felperes rendre nem tett eleget határidőben a bizonyítással kapcsolatos kötelezéseinek, így indítványai teljesítése akár a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján is mellőzhető volt.

A másodfokú bíróság tehát a bizonyítás nagy terjedelmű kiegészítése okán az ítélet hatályon kívül helyezését nem rendelhette el.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és abból a jogszabályok helyes értelmezésével vonta le a következtetést, hogy az alperest a felperessel szemben a Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési felelősség nem terheli.

A felperes indítványaira visszatérve azok alapvetően az őt ért kárra vonatkoztak. A kártérítési felelősség szükségképpen feltétele, hogy a károkozó jogellenes magatartást az valósítsa meg, akivel szemben az igényt érvényesítik. A felperes ezt a körülményt nem tudta bizonyítani, miként a tényállításainak sarokpontjait sem. Így, hogy a munkálatok végig olyan időben folytak, amikor ő az ingatlan felügyeletét nem tudta ellátni, mert külföldön tartózkodott. Sem a külföldi tartózkodást nem bizonyította, sem azt, hogy nem volt abban a helyzetben, hogy az ingatlan felügyeletére valakit felkérjen. Tanúbizonyítással kívánta igazolni, hogy egy 1211 m² alapterületű ingatlan körbekerítéséhez szükséges anyagot beszerezte. Egyáltalán a felperes az általa állított munkálatok elvégzéséről egyetlen anyagszámlát bemutatni nem tudott. Bár kárigényét kezdetektől konzekvensen fenntartotta, semmit sem tett annak érdekében, hogy a beszerzésekről a számlákat, bizonylatokat esetleg utólag bekérje, jöllehet megjelölte azt a gazdasági vállalkozást ("P." Kft. - 15. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal), ahol az anyagokat vásárolta. A felperes maga adta elő, hogy a mezőgazdasági rendeltetésű ingatlanon engedély nélkül építkezett, ott ugyancsak engedély nélkül a vállalkozásához haszongép-telephelyet létesített, ahol haszongépeket (teherautókat, darukat) árult. Az elkészült és „működő” állapotra bizonyítást nem ajánlott fel. A károkozó magatartásról azt adta elő, hogy „végül is azt hitték, hogy szabad préda az egész, és mindent elhordtak” (15. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal), mindazonáltal nem állította, hogy „az alperes hordta el az egész kerítést az ingatlanról, de ő miattuk történt, mivel széttúrták és nem akadályozták meg, hogy mások ezt szét tudják hordani. ... Meg kellett volna az alperesnek akadályozni, hogy széthordják a nehéz vaskerítést, ... a vasat teljes mértékben elhordták, utána pedig az ajtót, ablakot és a téglát is, csak rom maradt az ingatlanon” (31. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal). Amit tehát maga a felperes adott elő az az, hogy a károkozó magatartást nem az alperes valósította meg, ő csak a kerítés megbontásával a lehetőséget adta meg és nem akadályozta meg a felperes tulajdonát képező ingatlan mások által történő károsítását. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a felperes az alperes által közölt feltételek mellett az általa állított betonalapozású kerítést nem létesíthetett, a kerítés létesítéséhez az alperes egyébként hozzájárult, ha a felperes az ingatlanra való bejutáshoz kulcsot biztosít. Ez utóbbi megtörténtét a felperes nem bizonyította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperes a felperes által szabálytalanul létesített kerítés megbontásával jogellenes magatartást nem valósított meg. Az alperest a felperes tulajdonát képező ingatlan, az azon lévő vagyontárgyak tekintetében őrzési kötelezettség nem terhelte. Ezért nem valósított meg jogellenes magatartást.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség elemeinek (jogellenes magatartás, kár, okozati összefüggés, felróhatóság) együttesen kell fennállniuk, bármelyik hiányában a kártérítési felelősség nem állapítható meg, és szükségtelen a további feltételek vizsgálata. Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a felperes keresetét, ítéletét a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A szükségtelen bizonyítás mellőzésével az elsőfokú bíróság egyrészt a per indokolatlan elhúzódását akadályozta meg, másrészt a feleket mentesítette pl. a szakértői bizonyítással szükségképpen felmerülő, de egyébként okszerűtlen költségek viselése alól.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes képviselőjével felmerült általános forgalmi adóval növelt összegű ügyvédi munkadíj (Pp. 75. § (2) bekezdés, 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pont, 4/A. § (1) bekezdés) megtérítésére, azzal, hogy a másodfokú eljárásra a megállapodásban meghatározott díjat a 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte. Úgyszintén viselni tartozik a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket is (illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése).

Budapest, 2007. november 22.

Dr. Tölgy-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: